

UKRAINIAN LABOR NEWS

Published semi-weekly by The Ukrainian Labor News Ass'n. Inc. Fritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man. Subscription \$4.00 a year. Telephone: St. John 1465

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

випускає дві рази на тиждень, в середу і суботу. Видає Владислав Створинський “Українських Робітничих Вістей”. ПЕРЕДПЛАТА \$4.00 НА РІК. Редакція за оголошення не відповідає. Рубрику не звертати.

Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS INC. Fritchard & McGregor Sts. Winnipeg, Man.

КІНЕЦЬ ПЕТЛЮРІАДИ.

Петлюра не хотів ждати, поки прибудуть з Криму упорашівся з Врангелем червоноармійці і почав записувати віткі в Україні. Не дивлячись на те, що за петлюрівською “У. Н. Р.” готують “всі українські селяни”, як про це голосити всі українські чорносотенці преса, Петлюра мусів вітати перед тими червоноармійськими, котрі осталися на Україні. І то така нагла втеча! Більше нагла, чим самого барона, щей до того більше невдачна. На віткочого Врангеля очікували на Чорнім морі французькі кораблі, тоді як погромщикам Петлюри і Павленки приходилося вітати на ті зарниці, які вони попилилися за собою в Галичині обороняючи польську шляхту.

Коли по трупах українських селян і робітників дійшов ясновольможний бандит Пласудський до Києва, то Петлюра зустрів його там з отвертими раменами і “уцілював”. “Українські ділячі” — Ефремов, Ніковський і інші виголосували ясновольможному піддесний промови. Після відвороту Польки в Україні, Петлюра зі своєю зграєю прибічників вислугував ся Пласудському страшинами галицькими погрозами. І от отні отримує він за своє підле лоякство від Пласудського заплату. Польки мають розоружувати петлюрівські відділи, скоро лише вони перейдуть на галицьку землю! Такий розказ видав Пласудський своїм підвладним командантам в Галичині, на случай переходу петлюрівських банд з України на другу сторону Збруча.

Така заплата чекає того нікчемного лояка польської шляхти, котрий проляв стільки крові галицьких, волинських та подільських селян, щоби лише коштом Сх. Галичини і Волині побільшити державу бундючої польської шляхти.

Українська чорносотенна преса трубить на всі лади, що большевики зрели ся в Галичині та часті Волині на користь Польщі. Падє гипокритство! Петлюри, Павленки, Лівницькі, Петрушенічі, Красні і інші — се вони своєю підлою роботою кинули в кінті біловардської Польщі Східну Галичину і інші території з українським населенням. Червона армія радянських республік боролась понад силу, вона своїми трупами встелила поля України і Східної Галичини за освободжене нещасного населення з ярма польської шляхти, але завдяки бандитам Петлюри, Павленки і іншим наймитам польської шляхти, котрі всіма силами через цілий час помагали Польщі проти радянських республік, Східна Галичина і часті Волині осталися покищо під Польщею.

Нині петлюрляда віткє знова за Збруч, але вже не для грібаний ані погроми. Пласудський сказав Петлюри, що він вже відзвонив своє і час злазити за дзвіниці. Польський жандарм свобідно гуляє тепер по Галичині, але ти Петлюро з своїми погромщиками вже не погуляєш.

“Польські воєні власти приготувались ся до розоруження і інтервенція петлюрівських відступаючих військ, які шукають собі захисту в Східній Галичині” — говорить ся в депіші за Варшаву під датою 17.

листовада. Своє останнє “отамановане” на Україні Петлюра захинив відзавою до польських ділячів вертати до своїх маєтків. Польська газета “Rzeszopolita” пише, що в Проскуріві дожили ся на мурах оголошеня, підписані Петлюрою, які визнають властителей земельних послостий до повороту на Україну.

Так до свого послідного віддиху вислугував ся прославлений українською чорносотенною пресою “національний герой” — ся найпідлішша і найганебнішша вретатура серед цілої української контрреволюції.

За “уціловане” Пласудського в Києві минулої весни, за все те рабське вислугуванє ся польській шляхті, Пласудський видав розказ приготувати для бунших своїх союзників концентраційні табори — ті ославлені з тифу, червоні і інших заразливих хворіб табори Домбля, Берестя, Тухолі, де найшли вже собі смерть десятки тисяч українських робітників і селян лише завдяки зрадничий роботі рійних “отаманів” та “диктаторів”.

Видавши свої погромницькі банди під невинучий догляд польських жандармів по Домблях та Тухолях, ся відзвонив вже своє тепла компанія, яка величала себе “правительством У. Н. Р.”, прилучивши ся до своїх побратимів у Відні і буде зводити по видівності каварнях свої особисті порухуки.

На Україну для них повороту вже не буде. В Галичині для них місця нема. Занадто еще свіжа там кров нещасного населеня, котру вони, Павленки та Петлюри, проляли з своїми чорношляхтичниками пару місяців тому назад. Не буде для них місця також і в Польщі, бо пан тримає наймита лише так довго, доки він на него працює. Але скоро лише наймита постигне яке нещастє, після котрого він стає неспосібним до праці, тоді пан виганяє його за двері. Так нині польська шляхта показує двері Петлюри, Лівницькому, Ніковському і всім тим, котрі до сего часу так вірно її служили.

І так вчерашні “дипломати” з варшавських передпоків стануть нині кльованими віденських каварень.

В ГАЛИЧИНІ ВЕРТАЮТЬ ДАВНІ ПАНЩИЗНЯНІ ЧАСИ!

Польські пани бють буками українських селян. У “Впереді” з 23. жовтня читаємо про отсю неімовірну подію: В селі Дмитрові, радехівського повіту, син князя Салеги привернув давні часи, коли то панський бук був в Польщі найвищим законом.

Молодий княжич зі своїми посіпаками зібрав людей під церкву і казав віддати йому оружя, яке буцім то люди похобали.

Люди божили ся, що ніякого оружя не мають, отже не можуть доставити його. На се княжич, в якому блинє шляхотська кров батьків, що довгі роки живцем здирали з хлопа шкіру — зарядив публично езекуцію.

Найперше казав посіпакам розтягнути вітга, 60 літнього чоловіка, Медника. Посіпаки всинали йому 200 (двіста) буки!

Сам княжич рахував удари. По батькові всинали посіпаки його 20-літній дочці 50 буки! Син вітга дістав також 50 буки.

ЄДИНА І НЕДІЛНА ДЕМАГОГІЯ.

15-го серпня 1920 р. редакція віденської “Новой Добри” видала в місті Київ-Відень брошуру під наголовком: “Єдина неділна совітська Росія?” І ся-ж редакція “Н. Д.”, котра поставила тільки коротке питанє на окладничій брошури, в тексті самої брошури ставить питанє більше широко. Ось її текст: “Точніше: єдина, неподільна совітська Росія, чи соціалістична федерація незалежної Української Соціалістичної, Радянської Республіки з соціалістичною, совітською республікою Великої Росії і іншими радянськими республіками, що потворилися на руїнах буршої царської Росії? — ось питанє, яке займає головну увагу учасників наради IV. Всеукраїнського Радянського З'їзду, що відбув ся недавно в Харкові, сї найвищої законодавчої інституції українського народу.”

І на се точне і пряме питанє треба було-б відповісти також точно і прямо. Наприклад: Так. Овлад, неподільна-совітська Росія.

Або: Так. Соціалістична федерація незалежної Української Соціалістичної Радянської Республіки з Соціалістичною Совітською Республікою Великої Росії і іншими радянськими республіками, що поствали на руїнах буршої царської Росії.

Але теоретик редакції “Н. Д.” не уважав за відповідне дані пряму відповідь, але написав: “З'їзд (Всеукр. З'їзд Рад) станає на становищі політично-державної єдності і злиге України з Великою Росією і в сїм дусі прийняв закон”.

З сїєї відповіді можна заключити, що Україна з Великою Росією (без “інших радянських республік”, що потворилися на руїнах буршої царської Росії!) були перемінені в одне політично-державне злитє.

І жрєць з “Н. Д.” навіть не потрудив ся сказати-нам, яке ім'я сего нового злитя.

Чи правда сему, що Україна з Великою Росією (без “інших радянських республік”, що потворилися на руїнах буршої царської Росії!) представляють собою політично-державне злитє?

Розуміть ся, що ні.

І найліпшим доказом служить демагогія Левинського. Послухайте, що він сам говорить далше:

“Чи ми, українські закордонні комуністи, можемо бути доволени з сїєї резолюції (про “політично-державну єдність і злиге України з Великою Росією”)?”

І відповідає: “Щоби дати на се питанє ясну і незловучу відповідь, мусимо розглянути мотиви резолюції.”

З'їзд відбув ся в неформальних умолах. Столиця України — Київ, а з ним майже вся правобережна Україна, понала в руки шляхотсько-панської Польщі, сього вартового пса антинародного імперіалізму, як влучно висловив ся тов. В. Винниченко.

Все на оборону радянських республік! Все для революції! Все для побіди! — се були категоричні імперативи для політики комуністів України, без огляду на ідейні ріжницї між ними.”

А далше: “І се був найважливіший мотив, який, без усіх справжніх комуністів, присутних на харківському з'їзді, прийняв закон в справі хваленої політично-державної єдності української і російської радянських республік.”

Тут, як бачите, Левинський не говорить вже про “політично-державну єдність і злиге України з Великою Росією”, але про “ХВИЛЕВУ політично-державну єдність української і російської радянських республік”.

В першій случаю він говорить про “єдність і злиге України з Великою Росією,”

в другій — про “хвилеву єдність української і російської радянських республік”.

Чи є яка небудь ріжниця між термінами “Великоросія” і “російська радянська республіка”?

Рядом з сїм Левинський наводить всілякі уривки і куски, котрі він поспривав з різних брошур і промов, писаних і виголошених не пізніше 1918 року. І після зачитованя всего того “Радянського матеріалу”, котрий повинен був доказати нам всю “єдиносвідомість” психологію і наміри російських комуністів, він викрикає:

“Чи коли би єдиносвідомісний мотив справді мали відіграти роль в ухвалі резолюції IV. Всеукраїнського З'їзду, зручно тільки казати і захоплюватись, то мусимо сказати, що в найбільшому часі вони мусять явити на вері і можуть дуже дієвочно пістити ся на розвитку соціалістичної революції на Україні!”

В сїм викрику Левинський показав свої дієвї думки. Навчав він будь-то-би за здолює, а скінчив за упокой.

Порівняйте: “Але ми не можемо поминути ще другого мотиву, який безперечно грав в прийнятю закону про взаємодіюче обох республік не мало-важну роль. Сей другий мотив — се мотив єдиносвідомісний, який в деяких російських комуністичних рядах став... просто неадекватно.”

А після сего: “Чи коли би єдиносвідомісний мотив справді мали відіграти роль в ухвалі резолюції IV. Всеукр. З'їзду...” і т. д.

Як-то “коли би”!

Ви-ж, редакторе “Н. Д.”, самі заявили, що “єдиносвідомісний мотив безперечно грав, не мало-важну роль в прийнятю закону”, і адруг на кінці своїх “доказів” викрикаєте:

“Чи коли би єдиносвідомісний мотив справді мали відіграти роль...” і т. д.

Чому сї сумніви, хвальна редакція “Н. Д.”? Если ви знаєте, що “єдиносвідомісний мотив безперечно грав, не мало-важну роль”, то при чім ваші сумніви. І не тільки сумніви, але єще бруднені підозріння в служінні тим “тактичними причинами”, що “не дозволяють нам (редакторам “Н. Д.”) друкувати сїх кілька критичних заміток з приводу харківської резолюції в справі взаємодіючих Росії і України на сторінках нашої газети, друкуємо їх тому-на в правах рукопису, признаючи тільки для здійснєня наших і переконаних комуністів (Sic!)”.

Далше Левинський говорить так: “З найбільшим натиском підчеркуємо, що національна свідомість серед українських робітників і селян на Україні, в останніх часах поширилась з такою силою, як ніколи досі. І се є причиною, що культурно-об'єднєнє української і радянської політичної руських більшовиків на Україні, на цїлій лінії скрухувала. Боші нині на Україні не можливі, і се причиною, чому тов. Раковський, міністри “українофіла” — як його називають, той сам, що не дав голосу на Україні, диктатуру російської культури, нині співає гимни “прекрасній українській мові” і визнає шовінізм-комуністичний, що прихотять, а Москва на Україну, в червничайку.”

Национальна свідомість! За часів царського самодержавія і керенщини українська інтелігенція могла би єще сказати виразителем духовного угнетєня зі сторони великоросійських бюрократів і буржуазії. Петлюри і Лівницькі були в опозиції, були найгіршими ворогами Мілюкових і Денікіних. Але від того часу, як укр. інтелігенція стала виражати економічні інтереси укр. буржуазії і міщанства, і від того часу, як Петлюри і Лівницькі зробились союзниками Струве-Мілюков-Врангільської братії і разом виступають огнем і мечем проти українських і російських робітників та селян, від тоді всякі балачки про “національну свідомість” тільки піддержують в масах ложну і контрреволюційну теорію про те, що пролетаріят і селянство більше численної нації хоче і може утїтати і експлуатувати пролетаріят і селянство менше численної нації навіть тоді, коли сї краї наживають ся під совітським режимом.

“Російська” культура! Не-вже “теоретиками” з “Н. Д.” треба повторити, що культу-

ра не може бути ні специфічно російською, ні українською, ні татарською чи французькою. Культура може бути тільки буржуазною, феодальною або пролетарською. Культура є интернаціональна. Тільки мова є головним фактором національності. Та чи інша мова має ту чи іншу красоту. Кожда мова має свої відтївки краси і артистичний колорит.”

Тепер приступім до заключєня сїєї статі. Левинський на початку своєї брошури задає собі слідуюче питанє: “Чи ми, укр. закордонні комуністи (з “Н. Д.”), можемо бути доволени з сїєї резолюції?”

І на кінці своєї брошури відповідає: “Ми (шовіністи) є принциповими ворогами єдиносвідомісності. Сїя політич протиставляє єдину нині можливу комуністичну, пролетарську політику, політику соціалістичного федералізму, справжнього — нефашизованого, яка засновує ся на рівноправності і братерській взаємності всіх єфедерованих членів. Вона не виключає навіть найтіснійшого злуки радянських республік в часах їх небезпеки, а інтерєсі революції і комунізму.”

Всяка ж інша політика — се шовінізм. Так само комуністичне єдиносвідомісство — се паскудний шовінізм, який змагає до того, щоби слабший наріа, його робітників і селян, його всі працюючі маси віддали свою надрапну не в користь буржуазії сильнішого народу, бо вона тепер знищена, а в користь його робітників і селян. Таким способом витворює він нову форму експлуатації.

Проти сїєї політики повстане і мусить повстати, коли вона не скрухне, вся національна робітничо-селянська Україна.

Редактори “Н. Д.”! До чого все та риторика, при чім тут так багато сїяч, чому так пхаєте ся в відчинені двері?

Або IV. Всеукр. З'їзд Рад проводить пролетарську політику, політику соціалістичного федералізму, політику справжнього, нефашизованого комунізму, — або він, IV. Всеукр. З'їзд Рад, проводить політику “єдиносвідомісності”, т. є. політику, що “ніякої там України нема і що її відумав Грушевський”!

Скажіть прямо. Пощо вам трусливо ховати ся під “київо-віденські” брошури “на правах рукопису” і крутити. Скажіть прямо: За політику З'їзду, або проти.

Середини нема. Всеукр. З'їзд Рад нічого не сховав в своїй резолюції, не обманув пролетаріят і бідного селянства України і тому нема жадних основ відказувати ся публично про ню говорити.

Але все своє лице показав Левинський тоді, коли він, кінчаючи свою брошуру, говорить:

“Бо тенденція українського національно-революційного, освідомлюючого і революційного руху, про яку тут-ближе не можемо говорити, є не політично-державне злитє і єдність з совітською Великою Росією, а уконституованє українським народом робітниками і незможними селянами себе, незалежно від старих кордонів в націю, як незалежна соціалістична радянська республіка в соціалістичній федерації інших соціалістичних-радянських республік в Європі, а перш за все з соціалістичними республіками, що поствали на руїнах царської Росії.”

Єще в 1917 році Левинський говорив, що “національна революція майже незайгана стала переходити в соціалізм”, але сему помішав “драб” Троцький. (Слова Левинського.)

Інтересно було би спитати тепер Левинського слідуюче: Що сталося з “національно-революційною” після того, як “драб” Троцький помішав її незайганою переходови в соціалістичну?

Чи останувилась вона на “незайгитім переході”, чи завдяки помішанню “драба” Троцького вона подалась назад і вернула ся (задніми дверми) опіть на старе місце і до сїєї пори остає “національно-революційною”?

Если з нею случилось се послїдє, то нам буде вповні зрозуміло, чому Левинський і його товариші говорять від прокламували її політичну незалежність.

“Російська” культура! Не-вже “теоретиками” з “Н. Д.” треба повторити, що культу-

ра не може бути ні специфічно російською, ні українською, ні татарською чи французькою. Культура може бути тільки буржуазною, феодальною або пролетарською. Культура є интернаціональна. Тільки мова є головним фактором національності. Та чи інша мова має ту чи іншу красоту. Кожда мова має свої відтївки краси і артистичний колорит.”

Тепер приступім до заключєня сїєї статі. Левинський на початку своєї брошури задає собі слідуюче питанє: “Чи ми, укр. закордонні комуністи (з “Н. Д.”), можемо бути доволени з сїєї резолюції?”

І на кінці своєї брошури відповідає: “Ми (шовіністи) є принциповими ворогами єдиносвідомісності. Сїя політич протиставляє єдину нині можливу комуністичну, пролетарську політику, політику соціалістичного федералізму, справжнього — нефашизованого, яка засновує ся на рівноправності і братерській взаємності всіх єфедерованих членів. Вона не виключає навіть найтіснійшого злуки радянських республік в часах їх небезпеки, а інтерєсі революції і комунізму.”

Всяка ж інша політика — се шовінізм. Так само комуністичне єдиносвідомісство — се паскудний шовінізм, який змагає до того, щоби слабший наріа, його робітників і селян, його всі працюючі маси віддали свою надрапну не в користь буржуазії сильнішого народу, бо вона тепер знищена, а в користь його робітників і селян. Таким способом витворює він нову форму експлуатації.

Проти сїєї політики повстане і мусить повстати, коли вона не скрухне, вся національна робітничо-селянська Україна.

Редактори “Н. Д.”! До чого все та риторика, при чім тут так багато сїяч, чому так пхаєте ся в відчинені двері?

Або IV. Всеукр. З'їзд Рад проводить пролетарську політику, політику соціалістичного федералізму, політику справжнього, нефашизованого комунізму, — або він, IV. Всеукр. З'їзд Рад, проводить політику “єдиносвідомісності”, т. є. політику, що “ніякої там України нема і що її відумав Грушевський”!

Скажіть прямо. Пощо вам трусливо ховати ся під “київо-віденські” брошури “на правах рукопису” і крутити. Скажіть прямо: За політику З'їзду, або проти.

Середини нема. Всеукр. З'їзд Рад нічого не сховав в своїй резолюції, не обманув пролетаріят і бідного селянства України і тому нема жадних основ відказувати ся публично про ню говорити.

Але все своє лице показав Левинський тоді, коли він, кінчаючи свою брошуру, говорить:

“Бо тенденція українського національно-революційного, освідомлюючого і революційного руху, про яку тут-ближе не можемо говорити, є не політично-державне злитє і єдність з совітською Великою Росією, а уконституованє українським народом робітниками і незможними селянами себе, незалежно від старих кордонів в націю, як незалежна соціалістична радянська республіка в соціалістичній федерації інших соціалістичних-радянських республік в Європі, а перш за все з соціалістичними республіками, що поствали на руїнах царської Росії.”

Єще в 1917 році Левинський говорив, що “національна революція майже незайгана стала переходити в соціалізм”, але сему помішав “драб” Троцький. (Слова Левинського.)

Інтересно було би спитати тепер Левинського слідуюче: Що сталося з “національно-революційною” після того, як “драб” Троцький помішав її незайганою переходови в соціалістичну?

Чи останувилась вона на “незайгитім переході”, чи завдяки помішанню “драба” Троцького вона подалась назад і вернула ся (задніми дверми) опіть на старе місце і до сїєї пори остає “національно-революційною”?

Если з нею случилось се послїдє, то нам буде вповні зрозуміло, чому Левинський і його товариші говорять від прокламували її політичну незалежність.

“Російська” культура! Не-вже “теоретиками” з “Н. Д.” треба повторити, що культу-

ра не може бути ні специфічно російською, ні українською, ні татарською чи французькою. Культура може бути тільки буржуазною, феодальною або пролетарською. Культура є интернаціональна. Тільки мова є головним фактором національності. Та чи інша мова має ту чи іншу красоту. Кожда мова має свої відтївки краси і артистичний колорит.”

Тепер приступім до заключєня сїєї статі. Левинський на початку своєї брошури задає собі слідуюче питанє: “Чи ми, укр. закордонні комуністи (з “Н. Д.”), можемо бути доволени з сїєї резолюції?”

І на кінці своєї брошури відповідає: “Ми (шовіністи) є принциповими ворогами єдиносвідомісності. Сїя політич протиставляє єдину нині можливу комуністичну, пролетарську політику, політику соціалістичного федералізму, справжнього — нефашизованого, яка засновує ся на рівноправності і братерській взаємності всіх єфедерованих членів. Вона не виключає навіть найтіснійшого злуки радянських республік в часах їх небезпеки, а інтерєсі революції і комунізму.”

Всяка ж інша політика — се шовінізм. Так само комуністичне єдиносвідомісство — се паскудний шовінізм, який змагає до того, щоби слабший наріа, його робітників і селян, його всі працюючі маси віддали свою надрапну не в користь буржуазії сильнішого народу, бо вона тепер знищена, а в користь його робітників і селян. Таким способом витворює він нову форму експлуатації.

Проти сїєї політики повстане і мусить повстати, коли вона не скрухне, вся національна робітничо-селянська Україна.

Редактори “Н. Д.”! До чого все та риторика, при чім тут так багато сїяч, чому так пхаєте ся в відчинені двері?

Або IV. Всеукр. З'їзд Рад проводить пролетарську політику, політику соціалістичного федералізму, політику справжнього, нефашизованого комунізму, — або він, IV. Всеукр. З'їзд Рад, проводить політику “єдиносвідомісності”, т. є. політику, що “ніякої там України нема і що її відумав Грушевський”!

Скажіть прямо. Пощо вам трусливо ховати ся під “київо-віденські” брошури “на правах рукопису” і крутити. Скажіть прямо: За політику З'їзду, або проти.

Середини нема. Всеукр. З'їзд Рад нічого не сховав в своїй резолюції, не обманув пролетаріят і бідного селянства України і тому нема жадних основ відказувати ся публично про ню говорити.

Але все своє лице показав Левинський тоді, коли він, кінчаючи свою брошуру, говорить:

“Бо тенденція українського національно-революційного, освідомлюючого і революційного руху, про яку тут-ближе не можемо говорити, є не політично-державне злитє і єдність з совітською Великою Росією, а уконституованє українським народом робітниками і незможними селянами себе, незалежно від старих кордонів в націю, як незалежна соціалістична радянська республіка в соціалістичній федерації інших соціалістичних-радянських республік в Європі, а перш за все з соціалістичними республіками, що поствали на руїнах царської Росії.”

Єще в 1917 році Левинський говорив, що “національна революція майже незайгана стала переходити в соціалізм”, але сему помішав “драб” Троцький. (Слова Левинського.)

Інтересно було би спитати тепер Левинського слідуюче: Що сталося з “національно-революційною” після того, як “драб” Троцький помішав її незайганою переходови в соціалістичну?

Чи останувилась вона на “незайгитім переході”, чи завдяки помішанню “драба” Троцького вона подалась назад і вернула ся (задніми дверми) опіть на старе місце і до сїєї пори остає “національно-революційною”?

Если з нею случилось се послїдє, то нам буде вповні зрозуміло, чому Левинський і його товариші говорять від прокламували її політичну незалежність.

“Російська” культура! Не-вже “теоретиками” з “Н. Д.” треба повторити, що культу-

МИРОВА ДЕЛЕГАЦІЯ СОВІТСЬКОЇ РОСІЇ І УКРАЇНИ.

Польські часописи розписують ся широко про совітських мирових делегатів, котрі заклали в Ридзі мир з Польщею.

Російсько-українська делегація числила 46 членів і мешкала в готелі Петербург. Предсїдателем делегації був Адольф Йоффе, з фаху лікар, який числить около 40 літ життя. Йоффе є високо освітаний. Він скінчив три відділи університету — історичний, правничий і медичний. Йоффе є членом “Робітничо-селянської інспекції”, т. є. найвищої ради державної контролю, кромі того є членом Центрального Виконавчого Комітету всеросійського З'їзду соціалістів. Знає дуже добре всі європейські мови. В совітських кругах уважаєт ся найвідомішим совітсь